

Istorinis meilės romanas

PELNIUJI AMERIKOS ROMANTINĖS LITERATūros
RITA
apdovanotas
ISTORINIS
MEILĖS
ROMANAS
2013

SARAH
MACLEAN

NEDORĖLIŲ TAISYKLĖS - 1-

Meilė
ir
kerštas

svajonių knygos

Meilė
ir
kerštas

SARAH
MACLEAN

Meilė
ir
kerštas

Romanas

Vilnius
2023

*Skiriu Meghan –
seseriai, kuria galiu pasikliauti*

*Keturi skandalai, pašnibždomis
aptarinėjami Londono pokylių salėse.*

* * *

*Keturi aristokratai, ištremti iš
visuomenės, tapę Londono pogrindžio
pasaulio karaliais.*

* * *

*Keturios meilės, įveikusios tamsą...
ir sugrąžinusios puolusius angelus
į šviesos karalystę.*

Bornas

Londonas

1821 m. žiema

Jį sužlugdė būgnų aštuonakė.

Šešakė būtų ištraukusi iš bėdos. Septynakė – patrigubinusi turtus.

Tačiau iškrito aštuonakė.

Jaunasis markizas Bornas žvelgė į kortą, sklendžiančią virš sodriai žalios gelumbės ir šleptelinčią šalia pašaipiai atsivertusios kryžių septynakės. Vokai ėmė merktis, iš salės užtelėjo oras.

*Vingt et deux.**

Vienu tašku daugiau nei *vingt et un***, kurio tikėdamasis jis pastatė visus savo pinigus.

Pastatė viską.

* Dvidešimt du (pranc.). (Čia ir toliau – vertėjos pastabos.)

** Dvidešimt vienas (pranc.).

Salė aiktelėjo vienu balsu. Lošėjai, džiūgaudami, kad patys per plauką išvengė tokio siaubingo likimo, spoksojo, kaip markizas sulaiko kortą piršto galiuku.

Tada sušurmuliavo balsai.

– Jis pastatė viską?

– Viską, ko nesaisto majoratas.

– Jaunystė – kvailystė.

– Dabar subręš; greitesnio būdo suvyriškėti ir norėdamas nerastum.

– Jis išties viską prarado?

– Visiškai viską.

Bornas atsimerkė, įsistebeilijo į vyrą kitapus stalo, atrėmė atšiaurų visą gyvenimą pažintų pilkų akių žvilgsnį. Vikontą Langfordą – jų šeimos draugą ir kaimyną – Borno tėvas paskyrė vienturčio sūnaus ir įpėdinio globėju. Kai Bornas liko našlaitis, Langfordas ėmė rūpintis markizatu, dešimteriopai išplėtė valdas, užtikrino, kad dvaras klestėtų.

Tada viską pasiėmė.

Kaimynas? Turbūt. Draugas? Anaipol.

Jaunąjį markizą nuplieskė išdavystės ugnis.

– Tyčia taip pasielgėt, – iškošė jis ir pirmąkart per dvidešimt vienus metus pajuto balsą persmelkusias vaikiškas gaideles. Nekentė jų.

Langfordas akmeniniu veidu pakėlė skolos raštelį, bolavusį stalo viduryje. Bornas vos susitvardė skausmingai nesusiraukęs – lape arogantiškai išraitytas parašas patvirtino, kad jis prarado viską.

– Pats taip nusprendei. Pats pasirinkai pastatyti daugiau, nei norėtum pralošti.

Jį apiplėšė iki paskutinio siūlelio. Langfordas spaudė jį, stūmė gilyn ir gilyn, leido laimėti ir įtikino, kad pralošti tiesiog neįmanoma. Sena kaip pasaulis gudrybė, tačiau Bornas buvo per jaunas, kad laiku susizgribtų. Pernelyg nekantrus. Jis pakėlė akis, pykčio ir nevilties užgniaužta gerkle išspringčiojo:

– O jūs pasirinkote viską pasiimti.

– Jei ne aš, nebūtų buvę ką pasiimti, – atrėžė Langfordas.

– Tėve, – netvirtai tarstelėjo Tomas Alesas, vikonto sūnus ir artimiausias Borno draugas, – nesielkite šitaip.

Langfordas neskubriai sulankstė lapą, pakilo nuo stalo. Nekreipdamas dėmesio į sūnų, perliejo Borną šaltu žvilgsniu.

– Turėtum man padėkoti už itin vertingą pamoką, duotą, kai esi toks jaunas. Deja, dabar tau liko tik drabužiai, kuriais vilki, ir tuščias namas.

Vikontas žvilgtelėjo į monetų krūvelę ant stalo – šivakarykštį laimėjimą.

– Šituos paliksiu tau, jei neprieštarauji. Tebūnie tai atsisveikinimo dovana. Ką gi pasakytų tėtušis, jei palikčiau tave be skatiko kišenėje?

Bornas pašoko, parvertė kėdę ant grindų.

– Esat nevertas kalbėti apie mano tėvą!

Atsakydamas į tokį nevaldomo pykčio protrūkį Langfordas tik išrietė antakį.

– Žinai, – tarė po ilgokos tylos, – manau, vis dėlto pasiimsiu tuos pinigus. Ir atšaukiu tavo narystę šiame klube. Malonėk išeiti.

Kai Bornas sugromuliavo, ką išgirdęs, skruostus nutvieskė karštis. Jis neteko narystės klube. Žemės, tarnų, arklių, drabužių. Visko. Teliko namas, keli akrai žemės ir titulas.

Titulas, kurį gėdingai suteršė.

Langfordas pašaipiai vyptelėjo puse lūpų ir švystelėjo auksinę ginėją, ši suspindo ryškioje Vaito klubo salės šviesoje. Bornas instinktyviai sugavo monetą.

– Panaudok ją protingai, vaiki. Daugiau iš manęs negausi nė skatiko.

– Tėve, – darkart pabandė Tomis.

Vikontas atsigrėžė į sūnų.

– Daugiau nė žodžio. Nedrįsk maldauti už jį.

Geriausias Borno draugas pažvelgė į jį liūdnomis akimis ir bejėgiškai skėstelėjo rankomis. Tomiui reikėjo tėvo. Jo pinigų ir palaikymo.

Bornas apie tai galėjo tik pasvajoti.

Akimirksni krūtinėje tvykstelėjo iki baltumo įkaitęs pyktis. Tada išblėso, užgesintas šalto ryžto. Bornas įsimetė monetą į kišenę, nusigrėžė nuo draugų, klubo, pasaulio ir gyvenimo, kurį taip gerai pažinojo.

Mintyse prisiekęs atkeršyti.

I

1831 m. sausio pradžia

Bornas išgirdo, kaip tyliai atsiveria ir užsidaro kambario durys, tačiau nė nekrustelėjo.

Stovėjo tamsoje prie vitražinio lango, įbedęs žvilgsnį į didžiąją garsiausių Londono lošimo namų salę. Žvelgiant iš salės, langas atrodė įspūdingai – meno kūrinys vaizdavo Liuciferio nuopuolį. Ryškiais atspalviais žėrinčiame vitraže milžiniškas angelas, šešiskart didesnis už vidutinio ūgio žmogų, dangaus kariuomenės nusviestas į tamsiausias Londono kertes, kūliavirsčia ritosi ant salės grindų.

„Puolęs angelas“.

Priminimas – ne tik klubo pavadinimo, bet ir rizikos, kurią prisiima čia atėjusieji, pasirašantys skolos raštelius, ridenantys dramblio kaulo kamuoliukus, stebintys, kaip ruletėje susilieja spalvos ir pagunda.

Kai laimėdavo „Angelas“ – kaip visada, – langas primindavo pralošusiems, kaip žemai jie nupuolė.

Borno žvilgsnis nukrypo prie piketo* stalo tolimiausiame salės gale.

– Krojus prašo padidinti kreditą.

Salės administratorius stabtelėjo prie slenksčio.

– Taip.

– Jau prisiskolino tiek, kad gyvenime neišsimokės.

– Taip.

Bornas pakreipė galvą, sutiko šešėliuose stovinčio patikimiausio darbuotojo žvilgsnį.

– Ką jis siūlo mainais į didesnę kreditą?

– Du šimtus akrų Velse.

Bornas įsižiūrėjo į minimą lordą – šis prakaitavo ir nervingai muistėsi laukdamas atsakymo.

– Padidink. Kai praloš, išlydek lauk. Krojaus narystė panaikinta.

Jo sprendimais retai kas suabejodavo, juolab „Angelo“ darbuotojai. Administratorius žengė prie durų taip pat tyliai, kaip ir atėjo.

– Džastinai, – sustabdė jį tarpduryje Bornas.

Tyla.

– Pirmiausia – žemė.

Tik švelnus durų klaktelėjimas išdavė, kad administratoriaus čia iš viso būta.

Po kelių minučių Džastinas pasirodė pirmo aukšto salėje, perdavė Borno nurodymus krupjė.

Išdalijo kortas, grafas pralošė. Dar kartą pralošė.

Ir dar.

Ir paskutinį.

Kai kurie žmonės to niekada nesupras.

* Kortų žaidimas.

Niekada nelošę, niekada nepatyrę laimėjimo virpulio, niekada nesiderėję su savimi dėl dar vienos partijos, dar vieno lošimo, dar vienos progos – *kol galiausiai tai virsta šimtu, tūkstančiu, dešimčia tūkstančių...*

Niekada nepatyrę svaigaus, euforiško, su niekuo nesulyginamo pojūčio, kad tikslas visai šalia, kad sėkmė jų rankose, kad viskas priklauso nuo vienintelės kortos.

Tie žmonės niekada nesupras, kas laikė grafą Krojų prie stalo, kas vertė statyti vėl ir vėl, žaibo greičiu, kol galiausiai prarado viską. Dar sykį. Tarsi tai, ką grafas pastatė ant kortos, niekada ir nebūtų jam priklausę.

Bornas suprato.

Džastinas priėjo prie prasilošusio grafo ir kažką diskretiškai pakuždėjo jam į ausį. Krojus pašoko ant netvirtų kojų. Įtūžis įrėžė kaktoje raukšles, pyktis ir gėda nubloškė jį prie administratoriaus.

Tai buvo klaida.

Bornas negirdėjo, ką rėkia Krojus. Nė nereikėjo – klausėsi tų žodžių šimtus sykių, galybę kartų stebėjo, kaip vyrai, iš pradžių praradę pinigus, vėliau – savitvardą, visą įtūžį nukreipia į „Angelą“. Į jį.

Džastinas žengė į priekį, perspėjamai kilstelėjo rankas. Sukrutino lūpas, bandydamas – bergždžiai – sutramdyti ir nuraminti grafą. Sambrūzdis atkreipė kitų žaidėjų dėmesį; prie piketo stalo pasuko Borno partneris Templas – įspūdingo stoto žaliūkas, – nekantraudamas paleisti į darbą kumščius.

Tada Bornas ištiesė ranką prie sienos, truktelėjęs jungiklį aktyvavo sudėtingą skriemulių ir svirčių sistemą. Po piketo stalu suskambęs varpelis davė ženklą krupjė.

Perspėjo, kad šįvakar Templui muštis neteks.

Krojumi pasirūpins Bornas.

Krupjė kažką tarstelėjo Templui ir smakru parodė į antrą aukštą, kur juos stebėjo Bornas ir Liuciferis – abu pasirengę viskam.

Juodų akių žvilgsnis nuslydo langu. Žaliūkas linktelėjo ir nusivedė Krojų per sausakimšą salę.

Bornas nusileido į nedidelį priimamąjį, įrengtą atokiau nuo pagrindinės lošimo salės. Vos peržengęs slenkstį išgirdo, kad Krojus plūstasi kaip vežikas. Primerkęs akis iš itūžio, grafas metėsi prie jo.

– Tu, šunsnuki! Negali šitaip pasielgt su manim! Negali atimti to, kas mano!

Bornas atsišliejo į storas ažuolines duris, susinėrė rankas ant krūtinės.

– Pats išsikasei kapą, Krojau. Keliauk namo. Džiaukis, kad nepasiimu daugiau, nei man priklauso.

Krojus nemąstydamas puolė per kambarį. Bornas neįtikėtinais mikliais sučiupo grafą už rankos ir pasukęs priplojo veidu prie durų. Tada keletą kart papurtė liekną vyrą ir perspėjo:

– Gerai pagalvok, prieš žengdamas kitą žingsnį. Jaučiu, kad mano kilniadvasiškumas išgaravo.

– Noriu pasikalbėt su Čeisu, – sušniaukrojo Krojus į duris.

– Pasikalbėsi su mumis.

– Esu „Angelo“ narys nuo pat įkūrimo. Jūs man skolingi. *Jis* man skolingas.

– Priešingai – tai *tu* prasiskolinai *mums*.

– Palikau čia krūvą pinigų...

– Koks dosnumas. Gal paprašykime sąskaitų knygos ir pažiūrėkime, kiek dar likę tavo skolų? – Krojus apmirė. – Oi. Regis, pradedi susivokti. Nuo šiol žemė priklauso mums. Ryt iš pat ryto atsiysi teisininką su dokumentais, arba pats atvažiuosiu pas tave. Ar aišku? – Nelaukdamas atsakymo Bornas paleido grafą ir žengė atatupstas. – Nešdinkis.

Krojus atsigrėžė, akyse šmėkštelėjo panika.

– Turėkis žemę, Bornai. Bet ne narystę... neatimk narystės. Netrukus vesiu. Jos kraitis padengs visas mano skolas, ir dar liks. Neatimk narystės.

Bornas nekentė to maldaujamo inkštimo, žodžius permelkusių nerimo gaidelių. Krojus niekada neatsispirs knietuliui lošti. Pagundai laimėti.

Jei Borno širdyje būtų likęs bent lašelis užuojautos, jam būtų pagaile vargšės sužadėtinės.

Deja, atjauta – ne stipriausia jo savybė.

Krojus atsigrėžė į Templą, išplėtė akis.

– Templai. Prašau.

Žaliūkas kilstelėjo tamsų antakį, susinėrė stambias rankas ant krūtinės.

– Esu tikras, kad su tokiu gausiu kraičiu tave džiugiai priims bet kuriuose žemesnio lygio lošimo namuose.

Be jokios abejonės. Žmogžudžių ir sukčių knibždančiose landynėse ši kenkėja su jo siaubinga sėkme pasitiks išskėstomis rankomis.

– Velniop tas landynes, – iškošė Krojus. – Ką pamany žmonės? Kiek tai kainuoja? Sumokėsiu dvigubai... trigubai. Ji aptekusi pinigais.

Bornas buvo verslininkas iki kaulų smegenų.

– Vesk merginą, sumokėk skolas su palūkanomis ir mes sugražinsime tau narystę.

– Ką man veikti iki tol? – bjauriai suverkšleno grafas.

– Gali pabandyt susilaikyti, – lyg niekur nieko pasiūlė Templas.

Krojui iš palengvėjimo suskystėjo smegenys.

– Juokiasi puodas, kad katilas juodas. Visi žino, ką esi padaręs.

Templas apmirė.

– Ir ką aš padariau? – grėsmingai sududeno.

Siaubas atėmė iš Krojaus paskutinius sveiko proto likučius. Grafas smogė kumščiu Templo pusėn, tačiau šis atrėmė smūgį, sugniaužė jo ranką milžiniškais pirštais ir šiurkščiai trūktelėjo arčiau savęs.

– Ką aš padariau? – pakartojo.

Vyras ėmė veblenti kaip kūdikis:

– N-nieko. Atsiprašau. Nenorėjau taip pasakyti. Prašau, nemušk manęs. Aš išeisiu. Tuoju pat. Garbės žodis. Prašau... n-nemušk manęs.

Templas atsiduso ir patraukė pirštus.

– Esi nevertas, kad tepčiausi rankas.

– Nešdinkis, – paliepė Bornas, – kol nepanorau susitept *savųjų*.

Krojus pakniopstom iškūrė iš kambario.

Bornas nulydėjo jį akimis, tada pasitaisė liemenę, susiglostė surdutą.

– Kai jį sučiupai, maniau, pridės į kelnes.

– Nebūtų pirmas. – Templas klestelėjo į neaukštą krėsliuką, ištiesė auliniiais apautas kojas, užmetė kulkšnį ant kulkšnies. – Spėliojau, kiek ilgai ištversi.

Bornas persibraukė delnu baltus marškinių rankogalius, pusę colio išlindusius iš surduto rankovių, įsitikino, kad jie nepersisukę. Tada pažvelgė į Templą ir apsimetė nesupratęs, ką šis turi omeny.

– Ištersiu?

– Nepuolęs tvarkytis drabužių. – Templas pašaipiai kryptelėjo lūpų kamputį. – Elgiesi kaip moteris.

Bornas atrėmė milžino žvilgsnį.

– Moteris, nepriekaištingai smūgiuojanti dešine.

Templas išsišiepė, šypsena išryškino nosį, kitados sulaužytą trijose vietose.

– Nejau išties manai, kad nugalėsi mane, ką?

Bornas atidžiai apžiūrėjo kaklaskarę veidrodyje.

– Tikrai taip.

– Ar galėčiau pakviesti tave į ringą?

– Kada tik panorėsi.

– Niekas nežengs į ringą. Ir jau tikrai ne su Templu.

Abudu vyrai atsigrėžė į balsą, suskambusį kambario gale. Nuo slaptų durų slenksčio juos stebėjo Čeisas – trečiasis „Puolusio angelo“ bendrasavininkis.

Templas juokdamasis atsisuko į Borną.

– Matai? Čeisas supranta, kad nesi man lygus varžovas.

Čeisas pakėlė grafiną nuo bufeto, pripylė į taurę viskio.

– Bornas čia niekuo dėtas. Tu kaip akmeninė tvirtovė. Niekas negali su tavim varžytis, – paaiškino ir pašaipiai vyptelėjęs pridūrė: – Išskyrus mane, žinoma.

Templas atsilošė.

– Kai panorėsi susitikt su manim ringe, Čeisai, tik tark žodį – visad rasiu tau laisvą minutę.

Čeisas atsigrėžė į Borną.

- Apšvarinai Krojų.
Bornas nužingsniavo per kambarį.
– Taip. Buvo lengviau, nei iš vaiko atimti saldainį.
– Šiame versle esu jau penkerius metus, bet vis dar neatsistebiu tų vyrų silpnumu.
– Tai ne silpnumas. Liga. Troškimas laimėti, tolygus karštinei.
Čeisas kilstelėjo antakius.
– Templas teigus. Tu – moteris.
Žaliūkas griausmingai nusikvatojo ir atsistojo visu pusseptintos pėdos* ūgiu.
– Turiu grįžti į salę, – sududeno ir nužirgliojo prie durų.
Čeisas palydėjo jį akimis.
– Ar šįvakar dar nepavyko pramankštinti kumščiu?
Žaliūkas papurtė galvą.
– Bornas mane aplenkė.
– Dar yra laiko.
– Viltis miršta paskutinė, – sumurmėjo Templas, išėjo ir uždarė duris sau už nugaros.
Čeisas grįžo prie bufeto, pripylė dar vieną taure viskio ir nužingsniavo prie markizo. Šis įdėmiai stebėjosi židinį. Paėmė taure, nugurkė didelį gurkšnį auksaspalvio gėrimo, pasimėgavo gerklę nutvilkusia šiluma.
– Turiu tau naujienų.
Sukluseš Bornas grįžtelėjo per petį.
– Apie Langfordą.
Borną apėmė jaudulys. Jis devynerius metus laukė šios akimirkos, žinios, netrukus nuskambėsiančios iš

* Pėda – 0,3048 m.

Čeiso lūpų. Devynerius metus tikėjosi išgirsiaš ką nors apie žmogų, atėmusį iš jo praeitį. Prigimtinę teisę.

Istoriją.

Viską.

Tą vakarą Langfordas pasisavino jo žemę, pinigus – paliko tik tuščią namą ir keletą akurų žemės Falkonvelio dvaro viduryje. Žvelgdamas, kaip gyvenimas slysta pro pirštus, Bornas nesuprato globėjo motyvų. Nenumanė, kaip malonu paversti kuklią sodybą į klestintį dvarą, neįsivaizdavo, kaip Langfordui būtų buvę skaudu atiduoti jį į globotinio – dar visai berniūkščio – rankas.

Dabar nebesuko dėl to galvos.

Troško keršto.

Ilgai puoselėto keršto.

Prireikė devynerių metų, tačiau jis susigražino turtus. Padvigubino. Pajamos iš „Puolusio angelo“ ir keletas itin sėkmingų investicijų leido Bornui pasistatyti dvarą, niekuo nenusileidžiantį ekstravagantiškiausiems Anglijos rūmams.

Deja, prarastų valdų atsiimti nepavyko. Langfordas laikėsi tvirtai įsikibęs į Falkonvelį, nepardavė jo niekam, nepaisydamas nei siūlomos sumos, nei pirkėjų padėties visuomenėje. O pirkėjų pasitaikė išties įtakingų.

Iki šiol.

– Pasakok.

– Tai gan keblu.

Bornas vėl nususuko į židinį.

– Kaip ir visada.

Tačiau jis taip sunkiai plušėjo ne dėl žemės Velse, Škotijoje, Devonšyre ar Londone.

Kaip įmanydamas stengėsi susigražinti Falkonvelį.

Tūkstantį akų vešliai žaliuojančios, iš kartos į kartą perduodamos žemės, kuria kitados taip didžiavosi Borno markizai. Žemės, kuria jo prosenelis, senelis ir tėvas ilgai niui apjuosė dvarą.

– Kas atsitiko? – Bornas perskaitė atsakymą Čeiso akyse anksčiau, nei išgirdo žodžius. Riebiai nusikeikė. – Ką padarė Langfordas?

Čeisas dvejojo.

– Jeigu pasistengė, kad žemė būtų neprieinama, aš jį užmušiu.

„Verčiau jau būčiau tai padaręs prieš daugelį metų.“

– Bornai...

– Ne, – markizas mostelėjo ranka. – Laukiau *devynerių metų*. Langfordas iš manęs atėmė viską. *Viską*. Nė neįsivaizduoji, kaip jaučiuosi.

Čeiso žvilgsnis įsmigo į jo akis.

– Dar ir kaip įsivaizduoju.

Bornas nutilo. Draugo žodžiuose glūdėjo tiesa ir supratimas. Čeisas ištraukė jį iš paties dugno. Nuvalė purvą, davė darbo. Išgelbėjo.

Ar bent jau bandė išgelbėti.

– Bornai, – atsargiai rinko žodžius Čeisas, – jis neišsaugojo žemės.

Borno venomis nušniokštė ledinė baimė.

– Ką reiškia „neišsaugojo“?

– Žemė Saryje priklauso nebe Langfordui.

Jis papurtė galvą, tarsi bandydamas praskaidrinti mintis.

– Kam ji priklauso?

– Nidamo ir Dolbio markizui.

Vardas pažadino kelių dešimtmečių senumo prisiminimą: apkūnus vyriškis, nešinas šautuvu, žirglioja per pažliugusį lauką Saryje. Jam iš paskos kuldena pulkelis viena už kitą mažesnių mergaičių. Pirma žengia mergaitė tokiomis riltomis mėlynomis akimis, kokių Bornui daugiau neteko matyti.

Jo vaikystės kaimynai, viena iš trijų Sario diduomenės šeimų.

– Nidamas įsigijo mano žemę? Kaip?

– Juokinga – išlošė kortomis.

Bornui tai nėra neatrodė juokinga. Mintis, kad Falkonvelis buvo atsainiai pastatytas ant kortos ir praloštas – dar kartą, – jį ne juokais įsiutino.

– Atvežk jį čia. Nidamas mėgsta lošti *écarté**. Falkonvelis bus mano.

Čeisas nustebeš atlošė pečius.

– Loši dėl savo dvaro?

– Padarysiu bet ką, kad tik jį atgaučiau, – nesudvejojęs atsakė Bornas.

– *Bet ką?*

Markizas sukluso.

– Ar žinai daugiau nei aš?

Čeisas kilstelėjo antakius.

– Kodėl taip nusprendei?

– Visada žinai daugiau už mane. Mėgaujiesi tuo.

– Tik šiek tiek atidžiau stebiu.

Bornas sukando dantis.

– Tebūnie.

* XIX a. populiarus kortų žaidimas.

„Puolusio angelo“ įkūrėjas susidomėjo dėmele ant rankovės.

– Žemė, kitados buvusi Falkonvelio dalimi...

– *Mano* žemė.

Čeisas apsimetė neišgirdęs.

– Negali jos taip paprastai atsiimti.

– Kodėl ne?

– Žemė su kai kuo... susieta.

Borną perliejo ledinis ūtūžis. Jis beveik dešimtmetį laukė, kol pagaliau galės prijungti Falkonvelio dvarą prie savo valdų.

– Su kuo susieta?

– Teisingiau būtų sakyti – su *koku žmogumi*.

– Neturiu nuotaikos minti mįslių.

– Nidamas paskelbė, kad Falkonvelio žemės bus pridėtos prie vyriausios dukters kraičio.

Bornas nustėro.

– Penelopės?

– Pažįsti tą damą?

– Metų metus jos nemačiau. Beveik dvidešimt.

Šešiolika. Penelopė buvo ten tądien, kai, palaidojęs tėvus, jis, penkiolikametis, paliko Sarį visiems laikams. Vienui vienas iškeliavo į svetimą pasaulį. Penelopė žvelgė, kaip jis įlipa į karietą, rintomis mėlynomis akimis nulydėjo Falkonvelio keliuku.

Neatplėšė žvilgsnio nuo karietos, kol ši įsuko į pagrindinį kelią.

Jis tai žino, nes ir pats žvelgė į Penelopę.

Juodu draugavo.

Kitados, kai Bornas dar tikėjo draugyste.

Penelopės tėvas turi dvigubą markizo titulą ir tiek pinigų, kad net ir norėdamas neišleistum per visą gyvenimą. Nebuvo jokių priežasčių jai taip ilgai senmergiauti. Penelopė jau seniausiai turėjo būti ištekėjusi ir auginti būrelį mažų aristokratų.

– Kodėl prie Penelopės kraičio reikia pridėti dar ir Falconvelį? – nusistebėjo Bornas. – Kodėl ji dar netekėjusi?

Čeisas atsiduso.

– Man būtų kur kas lengviau, jei bent vienas jūsų domėtumėtės ne tik mūsų kuklaus klubo reikalais, bet ir visuomenės gyvenimu už šių sienų.

– Mūsų kuklus klubas vienija daugiau nei penkis šimtus vyrų. Kiekvieno jų dosjė mano nykščio storumo. Tavo partneriai pasistengė surinkti visą reikalingą informaciją.

– Ir vis dėlto vakarais turiu įdomesnių užsiėmimų, nei pažindinti tave su pasauliu, kuriame gimėi.

Bornas prisimerkė. Visus vakarus Čeisas leido vienui vienas.

– Kokių užsiėmimų?

Užuot atsakęs, Čeisas tik gurkštelėjo viskio ir paaiškino:

– Ledi Penelopė prieš kelerius metus buvo sėkmingai susižadėjusi.

– Ir ką?

– Sužadėtuves aptemdė jos sužadėtinio meilė kitai.

Šią seną istoriją Bornas girdėjo begalę kartų, tačiau dabar, prisiminęs mergaitę iš praeities, kurią neabejotinai įskaudino nutrauktos sužadėtuovės, pasijuto keistai.

– Meilė, – paniekinamai šnarpštelėjo. – Veikiau jau dailesnė ar turtingesnė nuotaka. Ir kuo viskas baigėsi?

– Girdėjau, kad gerbėjų Penelopei netrūko. Deja, ji vis dar netekėjusi. – Čeisas atsiduso ir nutaisęs nuobodžiaujančią miną pridūrė: – Tačiau, man regis, nebeilgai. Dabar, kai medaus puodynė pasipildė Falkonveliu, jaunikai ims plūsti spiečiais.

- Visiems knietės pasipuikuoti juo prieš mane.
- Turbūt. Nesi itin mėgstamas diduomenėje.
- Toli gražu. Kad ir kaip būtų, atsiimsiu žemę.
- Esi pasirengęs viskam? – linksmai tarstelėjo Čeisas. Užuomina Bornui pro ausis neprasprūdo.

Vaizduotėje šmėkstelėjo jauna, geraširdė Penelopė, visiška žmogaus, koku jis tapo, priešingybė.

Jis nuvijo mintį šalin.

Devynierius metus laukė progos atsiimti teisėtai priklausančias valdas.

Paveldėtą ir prarastą žemę.

Dar niekada nebuvo taip priartėjęs prie tikslo. Dabar jau niekas nepastos jam kelio.

– Viskam. – Bornas atsistojo, kruopščiai susiglostė surdutą. – Jei dėl to reikės vesti – tebūnie.

Sulig tais žodžiais išėjo, trinktelėdamas durimis.

Čeisas pakėlė taurę ir pats sau tarė:

– Sveikinū.

Sudomino? Pirkite knygą
MEILĖ IR KERŠTAS
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

Nedorėlis visad gauna, ko nori...

Prieš dešimtmetį markizas Bornas buvo išstremtas iš visuomenės kaip stovi, tik su titulu. Dabar išskirtinių Londono lošimo namų bendrasavininkis, atšiaurus, kietasirdis Bornas ryšis viskam, kad atgautų palikimą – net jei dėl to reikės vesti tobulą ir pabrėžtinai padorią ledi Penelopę Marberi.

Dėl nutrūkusių sužadėtuvių ir vienas po kito nuviliančių gerbėjų Penelopė nebenori susisaistyti ramios, patogios santuokos saitais ir įsisvajoja apie ką nors daugiau. Kokia laimė, kad šviežiai iškeptas sutuoktinis gali jai atverti neištyrinėtą malonumų pasaulį!

Londono pogrindžio princas Bornas pasižada apsaugoti Penelopę nuo savo nuodėmingo gyvenimo. Iššūkis pasirodo ne iš lengvųjų, nes dama palengva pažįsta savo pačios troškimus ir įsigeidžia dėl jų rizikuoti viskuo... net širdimi.

Meistriškai parašytas, maloniai pikantiškas...

LIBRARY JOURNAL

www.svajoniuknygos.lt

9 786090 309131

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI